

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Resolutiones disputationum de Jndulge[n]tiarum virtute F. Martini Lvther Avgvstiniani Vittenbergensis

Luther, Martin

[Wittenberg], 1518

VD16 L 5787

Con: XXXV No[n] Christiana p[re]dicant/ qui docent/ q[uod] rede[m]pturis
ani[m]as vel Co[n]fessionalia no[n] sit necessaria co[n]tritio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-32315

propter offensam diuine maiestatis, luēde, plenissime remittuntur,
atque dicti purgatorij pœne, oīno delentur. Delphicus autē diu-
inus oraculū, ut nihil oīno dubitat: qui omnia ignorat, de pos-
testate clauū in purgatorij se cure p̄nūciat, Sed satis de hīs sup̄.

Sequitur ibidem.

Et licet ad tantā grām merendā, nihil satis dignū possit res-
tribui, eo quod donū dei & grā, estimatiōnem non hnt &c. Vides
ut iterū donū & grām dei inestimabilem vocet, id quod Papa res-
mittit, Homo dignissimus, qui ecclesias doceat, i. hereticorum
prostituta, Postquā hīs verbis, grām illā ad forum & mundanas
studiose adornarat, mox in Mercurij suū habitu Iouis vestit,
ne vllus intelligat, quod lucrū queret: nisi qui non plus quā ipse in-
telligit, Permittit pauperibus quod eā gratis dari, ita sane in primū
vnde cū pecūias corradere tētauerint a bonis (ut inquit) sa-
toribus, ita ut mendicantes fratres sine licentiā superiorū
pecuniā p̄eurent (quia multo melior est apud hūc p̄sēdolu
remissio vel fidei pœne, quā salutaris obedientia) Cū vero nūc quā
patuerit via corradendi pecūias, ut gratiam illā redimant (.i.
denuo emāt, Non quod illi vendat, sed quod inopia rerū similitudo
cogit vocabulis abuti) tum demū dicit, Regnū cōclorū non
plus diuini iudicij patere debet quā pauperibus, Iterū per venias vos
hens patere celi, Sed subtraho calamū, ne p̄meritis in eos de-
bacchet, Sit satis in dō, affe fidei, pestilētia eorū sermonū tā in-
signi (ut par erat) iuolūā inficitij & ruditati, ut dignū esset opculū
vale.

¶ CON: XXXIII.

Gratię cō illę veniales respiciūt tū pœnas satis-
factionis sacramētalis ab homine cōstitutas.

Hęc abūde patet ex quinta supra, & vicesima.

¶ CON: XXXV

Nō Christiana p̄dicant/qui docent/ quod redēptiōnis
aniās vel Cōfessionalia nō sit necessaria cōtritiō.

¶ Obsecro, cur istā dilatiōē dant hominibus in periculū
Et quid p̄dest illis talia p̄dicari, nisi quod pecuniā quiritur, & nō sa-
lus aniā, etiā si essent vera & nūc cū sint & impia & fallā, multo
magis sūt explodēda, Sane & ego superius permisi, posse pœ-
nas remitti, etiam hīs qui non sūt contriti, quod illi negant. Hic
rursus, quod illi affirmant, negandū puto, Atque de Confessio-
nalibus quidem, idem mihi, quod de pœnis iudicium est, scz

Kij

utrobique non requiri contritionem, neque quo ad redemptionem
eorum quae negant, neque quae ad uinum, sicut & in poenis remittendis.
Quoniam quidem pars confessionalis, est remissio poenae, Sed in redimendis
animabus omnino dissensio, & peto, ut probent dicta sua. Ego
quidem in redimendis animabus longe aliud uideri puto, quam in remissione
poenae. Siquidem in remissionibus poenae, homo recipit bonum,
Sed in redimendis animabus facit bonum, At impius recipere bonum potest,
sed nullo modo facere, Nec potest placere operi eius deo, qui ipse non placet,
ut Gen. iij. Respexit dominus ab Abel, & ad munera eius, Deinde contra scripturam est, ut quis primo
alteri misereatur, quam animae suae, & prius festuca de oculo fratris eiciatur,
quam trabe de suo, Atque omnino uersuus diaboli redimat filiam dei,
& hoc apud ipsum deum, Ridiculum est, ut hostis pro amico regis
intercedat. Quis ergo furor hic est: qui (ut uilissime poenae remissionem,
& ad salutem inutilem magnificentiam) petat, quorum poenae sola
sola fuerat magnificanda extenuat, Si hoc nunc est haereticum,
male sonans, scandalosum, parum aurium offensiuum, Quid tam deest,
quod hijs nouum portentis appellari possit. An hijs titulis haereticus
prauitatis inquisitor. Ideo catholicos, catholicasque sententias
vexant atque fatigant: quomodo liceat eis solis impune & a libitu haereticis
res inundari.

Dicunt autem, quod redemptio illa non innititur operi redimendis,
sed merito redimendi, Rursum deo: Quis hoc dixit: unde probatur:
Cur ergo non sine opere redimendis, merito redimendus prior
liberatur: sed non tunc cresceret pecunia, cupita propter salutem
animarum. Cur ergo non inuocamus Turcas & iudeos, ut nobiscum
etiam suas pecunias imponant, non propter nostram avaritiam,
sed propter redemptionem animarum: Nec obitare uideatur, quod illi non
sunt baptisati, quoniam hic non est opus: nisi pecunia dantis: neque
animae pereuntis. Non enim illa datio innititur, nisi redimende animae.
Credo quod si uel asinus imponeret aurum, etiam redimeret, quod si
requiritur aliqua dispositio, necessario & gratia: cum Christianus peccator
magis displiceat deo, quam uellus infidelis: nec tamen dedecoratur
asinum rudibilitas, quam Christianum impietas.

¶ Secundo dixi Confessionalia quidem peccatoribus, sicut &
remissiones poenae dari posse, Sed non dixi, ut hortandi imo
nec permitteudi sint talia redimere, sicut ipsi impie & crudeliter
docent, quod propheta.

¶ Primo, Omnis doctrina Christi est exhortatio ad penitentiam:
& id agit, ut homines qui totius a diabolo recedant, sicut ait Beatus
Celsus: Ne tardes conuerti ad dominum, Et ipse dominus, Vigilate, quia

nescitis diem neq; horam. Et Paulus. Festinamus ingredi in res
 quiete illa. Et Petrus. Cū ergo hęc omnia consumāda sint. Quales
 oportet vos esse in sanctis conuersationib; & pietatib; pperā-
 tes in aduentū diei &c. Sed hęc ideo illi docuerūt, quia solliciti
 erant, non quō pecunias colligerēt, sed anīas saluarēt. Hīj vō
 velut secure illis tribuunt miserā dilationem, & q̄tū in eis est, in
 periculo eterne mortis relinquūt. Ita vt nesciam an talistudio
 sint ab homicidijs aīas excusati, Quippe non q̄ritur hic sal-
 dantis, sed donū pereūtis. Cū si essent boni pastores animas,
 & vere Christiani, oībus studijs agerent, vt peccatorē ad iūo-
 rem dei; ad horrore peccati inducerent, nec quiescerent flendo,
 orando, monendo, increpando, donec anīam fratris sacrificas-
 cerent. Quod si ille pergeret, pecuniā dare, p̄seueraturus malus, in
 faciem ei reijcerent. Et cū Apostolo dicerēt, Non quero tua,
 sed te. Et iterū, Pecuniā tua tecū in perditionē, & abhorrent
 a conspectu eius, sic sic recte agerent. Sed absit hoc a Mēsurio
 nro. Quin id potius agamus, si venerint peccatores: media-
 toribus idoneis freti (.i. lucris) etiā inuito Christo cū vniuersis
 Ap̄lis, sint sicut vnus ex nobis. Nihil non potētes, quod nos
 possumus, etiā anīas redimere ipi sine intermissione pereūtis,
 etiā ridentibus nobis. & de dono eor; secure gaudentib;. Ista ē
 Charitas in populū Christi, & fratres nros. Ita curamus anīas
 eor; vt intelligat in suis peccatis, nos nouissimā .i. nullā com-
 passionē hře.

¶ CON: XXXVI.

Quilibet Christianus vere cōpunctus habet re-
 missionē plenariā a pœna & culpa/ etiā sine literis
 veniā; sibi debitam.

¶ Alioquin in periculo essent, qui literas eiusmodi non ha-
 berent, qđ falsum est, cū illę sint neq; p̄ceptę neq; consultę, sed
 libere. Neq; peccant, qui eas negligūt, nec ideo in periculo sa-
 lutis sunt. Qđ ex eo patet, quia tales iam sunt in via manda-
 torum dei, Et per casum, Si quō ei non daretur eiusmodi re-
 missio, deberet tñ ei, vt dicit Papa. Sed hic intercedit, O acur-
 tissimū ingeniū quorūsdā dicētū, qđ vera hęc essent. Si Cano-
 nes essent penitentū a Papa positę, Nūc vero sunt declaratorij
 penar; a deo inflictar;. Sic loqui decet eos, qui veritatē semel
 perpetuo odio p̄sequi p̄posuerūt.

¶ Primū p̄nūciant velut ex oraculo, qđ deus p̄ peccatis pœes
 Kij